

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE GO ADVENTURING AGAIN

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1943 by Hodder and Stoughton

Enid Blyton © The Famous Five ©

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder and Stoughton Limited

Text copyright © Hodder and Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder and Stoughton Limited

Права за српско издање © 2018 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља у новој авантури © 2018 Hodder and Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02179-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

У НОВОЈ
АВАНТУРИ

Превела Бојана Веселиновић

 Вулканчић

Београд, 2018.

Садржај

1. Зимски распуст	7
2. Поново на окупу	17
3. Нови татор	25
4. Узбудљиво откриће	36
5. Непријатна шетња	46
6. Часови с господином Роландом	54
7. Упутства за тајни пут.	65
8. Шта се десило на Божић	75
9. Потрага за тајним путем.	84
10. Шок за Џорџ и Тима	94
11. Украдене странице.	104
12. Џорџ у невољи	113
13. Џулијан је изненађен.	123
14. Тајни пут – напокон!	136
15. Узбудљиви пут и потрага	144
16. Деца су откривена.	155
17. Добри стари Тим!	163

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Зимски расцусц

Била је последња недеља првог полугодишта и све девојчице у школи *Гејленс* радовале су се зимском распусту. Ен је села за сто да доручкује и узела писмо адресирано на њу.

„Хеј, види!“, рекла је својој сестри од стрица Џорџини, која је седела поред ње. „Писмо од тате, мада сам и јуче добила једно од њега и маме.“

„Надам се да нису лоше вести“, рекла је Џорџ, која никоме, па ни разредној, није дозвољавала је зове Џорџина. Са својом кратком коврцавом косом и дечачким понашањем заиста је личила на дечака. Нервозно је посматрала Ен.

„Ах, Џорџ, не можемо кући за распуст!“, узвикнула је Ен са сузама у очима. „Мама има шарлах, а тата је због тога у карантину, па не можемо да идемо кући. То је грозно!“

„Баш ми је жао“, рекла је Џорџ, која је била разочарана не само због Ен већ и због себе, јер ју је Енина мајка позвала да са својим псом Тимотијем проведе зимски распуст код њих. Обећали су јој бројне ствари које до тада није видела – позоришне представе и циркус – и велику прославу с лепом јелком! А сада ништа од тога.

„Шта ли ће дечасти рећи?“, размишљала је наглас Ен о својој браћи Џулијану и Дику. „Ни они неће моћи да иду кући.“

„Па шта ћете онда за распуст?“, упитала је Џорџ. „Што не бисте дошли код мене у Киринску кућицу? Сигурна сам да би мама била одушевљена да поново дођете. Сјајно смо се провели за летњи распуст.“

„Сачекај да прочитам писмо, да видим шта све тата каже“, рекла је Ен и поново подигла папир. „Јадна мама, надам се да није много болесна.“

Прочитала је још неколико редака, а онда тако усхићено ускликнула да су и Џорџ и остале девојчице нестрпљиво ишчекивале шта ће рећи.

„Џорџ, поново идемо код тебе! Али мораћемо да имамо татора за време распуста, да пази на нас да не бисмо превише оптеретили твоју мајку, и да помогне Џулијану и Дику. Они су у овом полугодишту два пута имали грип, па су пропустили много градива.“

„Татора!? Без везе! То значи да ћу и ја морати да учим, могу да се кладим!“, разочарано је рекла Џорџ. „Кад отац и мајка буду видели моје оцене, схватиће да

се не могу баш похвалити својим знањем. Ово је прва права школа у коју идем и још не знам гомилу ствари.“

„Распуст ће бити грозан ако тотор све време буде трчао за нама“, намрштила се Ен. „Претпостављам да ће моје оцене бити добре, јер сам добро урадила тестове, али неће ми бити нимало забавно да ја ништа не радим док вас троје учите. Могла бих, додуше, да се дружим с Тимотијем. Он сигурно неће морати да учи!“

„Хоће!“, прекинула ју је Џорџ, која није могла да поднесе помисао на то да њен вољени пас сваког јутра иде некуда са Ен док она седи и учи са Џулијаном и Диком.

„Не буди смешна, Џорџ, Тимоти не може да учи“, рекла је Ен.

„Може да седи крај мојих ногу док ја учим“, одвратила је Џорџ. „Биће ми много лакше кад знам да је он ту. И поједи већ једном ту кобасицу, Ен. Све смо већ завршиле. Ускоро ће да звони и остаћеш без доручка.“

„Драго ми је да мама није много болесна“, рекла је Ен читајући на брзину писмо до краја. „Тата каже да је писао Дику и Џулијану, као и твом оцу, да га замоли да нам нађе тотора. Ах, какво разочарање. Радујем се што ћу поново бити у Киринској кућици и видети острво Кирин, али тамо ипак неће бити ни позоришта ни циркуса ни прослава.“

Кад се завршило полугодиште, Ен и Џорџ, уживајући у граји и узбуђењу који су последња два дана владали

у школи, спаковале су кофере и на њих ставиле налепнице. Сачекале су школски аутобус.

„Правац Кирин!“, казала је Ен. „Дођи, Тимоти, можеш да седнеш између мене и Џорџ.“

Гејленс је дозвољавао ученицима да држе љубимце, а Тимоти, Џорџин пас мешанац, био је омиљен у школи. Осим кад је једном јурио ђубретара да му отме корпу за отпатке, кроз читаво школско двориште па до Џорџине учионице, понашање му је било беспрекорно.

„Твоје оцене ће сигурно бити добре, Тиме“, рекла је Џорџ и загрлила га. „Идемо кући. Да ли ти драго због тога?“

„Ав-ав“, одговорио је Тим громким лавезом, усправивши се и машући репом.

„Џорџ!“, зачула се цика са седишта иза њих. „Натерај Тима да седне. Скинуће ми шешир репом!“

Две девојчице и Тимоти ускоро су стигли у Лондон и ушли у воз за Кирин.

„Било би лепо да и дечацима данас почиње распуст“, уздахнула је Ен. „Онда бисмо могли да путујемо заједно. Лудо бисмо се провели.“

Џулијану и Дику распуст је почињао наредног дана, када је требало да се придруже девојчицама у Киринској кућици. Ен је једва чекала да их поново види, јер су били раздвојени током читавог полугодишта. Било јој је драго што је Џорџ са њом. Њих троје били су код Џорџ преко лета и доживели узбудљиве авантуре на острвцету

недалеко од обале. Тамо се налазио стари замак у чијем су подруму деца открила фантастичне ствари.

„Биће дивно поново отићи до острва Кирин, Џорџ“, рекла је Ен док је воз напредовао ка западу.

„Нећемо моћи“, одговорила је Џорџ. „Море је зими страшно узбуркано у близини острва. Било би превише опасно ићи чамцем тамо.“

„Ох, каква штета“, разочарала се Ен. „Радовала сам се новим авантурама.“

„Неће бити никаквих авантура“, рекла је Џорџ. „Зими је у Кирину хладно, а кад падне снег, понекад се све заледи, не можеш ни до села да одеш јер морски ветар наноси снег и прави високе сметове.“

„Ах, па то звучи узбудљиво!“, узвикнула је Ен.

„И није баш“, рекла је Џорџ. „Ужасно је досадно. Не можеш ништа да радиш, осим да седиш код куће, или да узмеш лопату и чистиш снег.“

Дуго су путовале до мале киринске станице. Воз је успорио и зауставио се на маленом перону. Девојчице су с нестрпљењем искочиле из воза и погледале да ли их неко чека. Била је ту Џорџина мајка!

„Здраво, Џорџ, душо! Здраво, Ен!“, рекла је Џорџина мама и обе их загрлила. „Ен, много ми је жао што ти је мајка болесна, али биће ти драго да чујеш да се полако опоравља.“

„Одлично!“, одахнула је Ен. „Лепо од вас што сте нас примили, стрина. Трудићемо се да будемо добри! А

стриц Квентин? Хоће ли му сметати четворо деце у кући с обзиром да је зима? Нећемо моћи да идемо напоље тако често као лети!“

Џорџин отац био је научник, врло паметан, али помало прек човек. Није имао стрпљења с децом, па су га се њих четворо за време летњег распуста поприлично плашили.

„Стриц и даље напорно ради на књизи“, рекла је стрина Фани. „Знате, разрађује једну тајну теорију – тајну идеју – и све то убацује у књигу. Кад све заврши и објасни, каже да ће се обратити некоме на високом положају да би читава држава имала користи од те идеје.“

„Ах, стрина, то баш звучи узбудљиво“, казала је Ен. „Која је то тајна?“

„Па не могу да ти кажем, лудице“, насмејала се стрина. „А и не знам. Него, идемо сада, хладно је кад овако стојимо у месту. Драга моја Џорџ, Тимотију изгледа прија боравак у школи.“

„Ах, мама, њему је тамо сјајно“, рекла је Џорџ. „Заиста. Глође кувареве старе папуче...“

„И јури мачку која живи у штали сваки пут кад је угледа“, убацила се Ен.

„Једном је ушао у оставу и појео читаву питу с месом“, додала је Џорџ. „А једном је...“

„Побогу, Џорџ, мислим да га школа неће примити следећег полугодишта“, запрепастила се Фани. „Надам се да су га прописно казнили за то.“

„Нису“, рекла је Џорџ поцрвеневши. „Видиш, мама, ми смо одговорни за своје љубимце и њихово понашање, и кад год Тимоти уради нешто лоше, ја будем кажњена за то јер га нисам научила лепом понашању и тако то.“

„Онда су те вероватно често кажњавали“, казала је Фани док су се возили кочијама по залеђеном путу. „То је, заправо, одлична идеја!“, закључила је, а очи јој зацаклише. „Мислим да ћу и ја почети да примењујем тај принцип – да кажњавам тебе кад Тимоти буде неваљао!“

Девојчице су се насмејале. Биле су срећне и узбуђене. Волеле су што почиње распуст. И било им је драго што се враћају у Кирин. Сутра ће им се придружити и дечац, а убрзо ће и Божић!

„Добра стара Киринска кућица!“, узвикнула је Ен кад је угледала лепу стару кућу. „Погледај, ено острва Кирин!“ Обе су погледале ка мору, ка рушевинама старог замка на острву – какве су само авантуре доживели тамо преко лета!

Сви заједно ушли су у кућу. „Квентине!“, позвала је Фани мужа. „Квентине! Стигле су девојчице.“

Стриц Квентин изашао је из радне собе која се налазила у другом крају куће. Ен је помислила како је виши и тамнијег тена него раније. И намрштенији! Стриц Квентин можда јесте био паметан, али Ен је више волела веселе и насмејане људе, као што је био њен отац. Љубазно се руковала са стрицем, а Џорџ га је пољубила.

„Па“, обратио се Ен, „чујем да морам да нађем тута-ра за вас! Барем за дечаке. Богами, с њим ћете морати да пазите како се понашате, то је сигурно!“

Ово је требало да буде шала, али девојчицама није звучало тако. Људи у чијој близини мораш лепо да се понашаш обично су веома строги и досадни. Обама је било драго кад се Џорџин отац вратио у радну собу.

„Тата много ради у последње време“, рекла је мајка Џорџ. „Исцрпљен је. Хвала богу да је књига при крају. Надао се да ће је завршити до Божића и да ће моћи да нам се придружи у слављу и играма, али схватио је да ипак неће успети.“

„Штета“, учтиво је рекла Ен, иако се у себи радовала. Не би баш било забавно играти се погађања и других игара са стрицем Квентином! „Ах, стрина, једва чекам да видим Џулијана и Дика. А и њима ће сигурно бити драго да виде Тима и Џорџ. Стрина, Џорџ у школи нико не зове Џорџина, чак ни наша разредна. Мада сам се надала да хоће јер сам хтела да видим шта би се догодило кад се не би одазвала на Џорџина! Џорџ, признај да ти се свиђа школа?“

„Да, свиђа ми се. Мислила сам да ће ми сметати да будем с много деце, али ипак је забавно. Али, мама, бојим се да ти се неће свидети моје оцене. У многим стварима се нисам снашла јер их никад раније нисам радила.“

„Па то је нормално, никада раније ниси ишла у школу!“, рекла је њена мајка. „Објаснићу то оцу ако се буде љутио. Идите сад да се спремите, па сиђите на ужину. Сигурно сте много гладне.“

Девојчице су отишле у своју собу на спрату. „Драго ми је што нећу провести распуст сама“, рекла је Џорџ. „Много ми је забавније откако сам упознала тебе и де-чаке. Хеј, где је Тимоти?“

„Отишао је да њушка унаоколо да се увери да је стварно код куће“, закикотала се Ен. „Жели да провери да ли кухиња, купатило и његова корпа и даље исто миришу. Сигурно је и он веома узбуђен што је дошао кући за празнике!“

Ен је била у праву. Тимоти је био одушевљен што се вратио. Трчкарао је око Џорџине мајке и пријатељски јој њушкао ноге, срећан што је поново види. Одјурio је у кухињу, али је убрзо изашао јер је тамо затекао непознату особу – куварицу Џоану, гојазну задихану жену која га је сумњичаво посматрала.

„У кухињу можеш да улазиш само једном дневно, кад треба да ручаш“, рекла му је Џоана. „И то је то. Неће мени испред носа да нестају месо, кобасице и пилетина. Знам ја врло добро какви су пси!“

Отрчао је и оњушио перионицу, а онда је улетео у трпезарију и дневну собу. Било му је драго што је све имало мирис на какав је навикао. Прислонио је њушку на врата собе у којој је радио Џорџин отац и опрезно

их оњушио. Није намеравао да уђе унутра. И Тимоти, као и сви остали, плашио се Џорџиног оца.

Потом се вратио у собу код девојчица. Где му је корпа? Ах, ено је код прозора. Одлично! То значи да ће спавати у њиховој соби. Ушао је у корпу, склупчао се и почео гласно да лупа репом о под.

Срећан сам шио сам ког куће, као да је говорио његов реп, срећан – сам – шио – сам – ког – куће.

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Поново на окују

Сутрадан су дошли дечаџи. Ен и Џорџ отишле су по њих с Тимотијем. Џорџ је управљала кочијама, а Тим је седео поред ње. Ен је нестрпљиво чекала да воз уђе у станицу. Трчала је пероном завирујући у вагоне поред којих је пролазила тражећи Џулијана и Дика.

А онда их је угледала. Стајали су на прозору на крају воза, махали и викали.

„Ен! Ен! Овде смо! Хеј, Џорџ! Ено и Тимотија!“

„Џулијане! Дик!“, ускликнула је Ен, а Тимоти је од узбуђења почео да лаје и скаче. „Ах, Џулијане, тако се радујем што вас видим!“

Загрлила је браћу, а Тимоти је скочио и лизнуо их. Био је ван себе од радости. Сва деца коју је волео сада су била на окупу.

Троје деце и пас стајали су и раздрагано причали углас док је носач износио пртљаг из воза. Ен се у једном

тренутку сетила Џорџ. Осврнула се, али ње нигде није било, иако је изашла на перон са Ен.

„Где нам је Џорџ?“, упитао је Џулијан. „Видео сам је кад сам махао с прозора.“

„Вероватно се вратила до кочија“, рекла је Ен. „Џулијане, кажи носачу да однесе кофере до кочија. Хајде! Идемо да нађемо Џорџ.“

Џорџ је стајала поред коња и мазила га по глави. Ен се учинило да изгледа снужено.

Дечаци јој приђоше. „Где си, Џорџ, кућо стара!“, повикао је Џулијан и загрлио је, што је урадио и Дик.

„Шта је било?“, упитала је Ен, затечена Џорџиним изненадним ћутањем.

„Мислим да се Џорџ осетила запостављено!“, рекао је Џулијан церекајући се. „Добра стара Џорџина!“

„Немој да ме зовеш Џорџина!“, брецнула се девојчица, на шта су се дечаци насмејали.

„Ах, добро је, Џорџ, нимало се ниси променила“, казао је Дик и пријатељски је потапшао по рамену. „Баш ми је драго што те видим. Сећаш ли се наших чудесних летњих авантура?“

Џорџ је осетила како је осећај нелагоде полако напушта. Заиста се осећала запостављено када је видела како су се дечаци срдечно поздравили са млађом сестром – али нико није могао дуго да се дури на Џулијана и Дика, који просто нису дозвољавали да се неко у

њиховом друштву осећа на било који начин лоше, не-
лагодно или снужено.

Кад су се деца попела у кочије, остало је таман толи-
ко места за два кофера, која је носач убацио унутра.
Тимоти је седео на њима, махнито махао репом и ис-
плаженог језика дахтао од узбуђења.

„Вас две сте имале среће што су вам допустили да
поведете Тима у школу“, рекао је Дик, с љубављу мазећи
великог пса. „Код нас у школи не дозвољавају држање
љубимаца, што онима који воле животиње јако тешко
пада.“

„Томпсон Мајнор држао је беле мишеве“, надовезао
се Џулијан. „Једног дана су му побегли и пресрели
управницу кад је пролазила ходником. Замало се није
зграда срушила од њене вриске.“

Девојчице су праснуле у смех. Дечаци су увек били
пуни смешних прича.

„А Кенеди држи пужеве“, рекао је Дик. „Знате већ,
пужеви зими спавају, а Кенеди их је држао на прето-
плом месту, па су испузали из кутије и успузали се уза
зид. Да знате само како смо се смејали кад је наставник
географије питао Томпсона да на карти покаже Кејп-
таун, а баш на том месту налазио се један пуж!“

Поново су сви праснули у смех. Било је дивно што
су опет на окупу. Били су сви приближно истих година
– Џулијан је имао дванаест, Џорџ и Дик једанаест, а Ен
десет година. Много је још распуста и празника било

пред њима. Не треба се онда чудити што су се смејали свему и свачему, па чак и најглупљим вицевицама!

„Добро је да се мама опоравља“, рекао је Дик док је коњ брзо касао путем. „Морам да кажем да сам био разочаран што не можемо кући, јер сам хтео да гледам *Аладина и чаробну лампу* и идем у циркус, али ипак ми је драго што ћемо поново бити у Киринској кућици. Волео бих да доживимо још авантура, али мислим да нема много изгледа за то овога пута.“

„Постоји једна сметња“, убацио се Џулијан, „а то је тугор. Чујем да ћемо га имати јер смо Дик и ја пропустили доста градива у овом полугодишту, а на лето морамо да радимо важне тестове.“

„Да“, рекла је Ен. „Питам се какав ће бити. Надам се да ће бити фин. Стриц ће данас одабрати.“

Џулијан и Дик се погледаше. Били су сигурни да ће тугор кога одабере стриц бити све само не фин. Стриц ће се потрудити да нађе неког ко је строг, мрачан и страшан.

Нема везе! Имају дан-два док не дође. А можда ипак буде забаван. То је орасположило дечаке, који су почели да чупкају Тимотијево дебело крзно. Пас се правио да режи и да хоће да их уједе. Њега тугор нимало није бринуо. Срећковић!

Стигли су у Киринску кућицу. Дечацима је било искрено драго што поново виде стрину и лакнуло им је кад је рекла да се стриц још није вратио.